

ního zákona: »Žádný les nesmí se zpustiti, t. j. nesmí se v něm tak hospodařiti, aby tím nastalo nebezpečství, že by se v něm dříví dále nemohlo vychovávatí...«); je proto správné, že připojen jest autentický text německý, z něhož se pozná pravý smysl ustanovení. Texty zákonů doplněny jsou nařízenými, vyhláškami a pod., jakož i judikaturou; sestavení rozhodnutí až do nejnovější doby jest vítati zvláště při zá-

konech honebních, kde četné judikáty seřazeny jsou do zvláštních skupin, vhodně titulky označených (na př. u § 18 honebního zákona českého, jednajícího o dražbě honitby, jest judikatura rozvržena ve skupiny: dražební podmínky, vypsání dražby, dražební akt, účastníci, podání, příklep, čistota dražby, naříkání a přezkoumávání dražby). K honebním zákonům připojeny jsou důležité vzorce. Koblížek.

Po časopisech.

Placení složenkou a žaloba.

V pečlivě redigovaném časopise »Deutsches Anwaltsblatt«, Liberec, uveřejňuje Dr. Krombholz úvahu »Zahlungen mit übersandtem Posterlagschein nach Ablauf der eingeräumten Zahlungsfrist«. Jak známo, zaslě-li věřitel složenku, ustanovuje tím jako svého zmocněn poštovní spořitelnu a platba platí za vykonanou v den složení peněz u poštovního úřadu. Žaloba, podaná po tomto okamžiku, musí býti zamítnuta a věřitel odsouzen k útratám, i když věřitel nevěděl o složení peněz na složenku u pošty. Pisatel upozorňuje na to, že plná moc platí tak dlouho, dokud nebyla odvolána. Doporučuje proto, aby v upomínkách bylo vždy uvedeno příslušné upozornění, které si dovolujeme poněkud pozměnit, asi takto:

»Žádám Vás, abyste dlužnou částku zaplatil přiloženou složenkou tak, abych byl nejpozději do . . . poštovní spořitelnou vrozuměn o tom, že mně byla připsána ve prospěch. Platy vykonané později uznávám jako platbu vykonanou na Váš vrub a došlou teprve dnem, kdy obdržím od poštovní spořitelny vrozumění o dobropisu.«

Článek cituje příslušnou judikaturu a s jeho odůvodněním jest plně souhlasiti. Dlužník, který zaplatí zaslouanou složenkou později, neliberuje se okamžikem zaplacení u poštovního úřadu, nýbrž teprve dojitím dobropisu.

Útraty intervence při výkonu exekuce.

»Usus forensis« vyplývající z rozhodnutí nižších stolic, nyní uveřejňovaných, vzbudil všeobecný rozruch nejen pro svůj název, ale i pro svoji očividnou nespravedlivost a především slepou šablonovitost. Advokát Dr. Miloš Kučera z Prahy reagoval zvláštním článkem, který zasílá k uveřejnění České Advokacii a upozorňuje především na to, že provádě-li se mobilární exekuce bez intervence, jest většinou bezvýsledná, hlavně i proto, že vymáhající orgán spokojí se s jakoukoliv listinou, kterou mu exekut ukáže, aby vzal za osvědčeno, že věci patří třetí osobě. Intervenující věřitel by jistě trval na zabavení, když z listiny nabude podezření,

a) buď že obsahu listiny lze odporovati podle odpůřícího řádu,

b) nebo že z listiny sice vyplývá titul, avšak nikoliv tradice, jde-li o převod s exekuta na onu třetí osobu (Vážný 10.719, 13.075, 13.130, 13.224, 13.372, 14.591, 15.441).

Přimlouvá se za to, aby nad hranici bagatelní byly vždy útraty intervence při exekuci přisuzovány, pod hranici bagatelní tam, kde toho zvláštní okolnosti případu vyžadují.

Svěddecká spolehlivost.

Soudeovské listy v č. 12 z r. 1937 otiskují ze Soudního úředníka č. 11 tuto příznačnou glosu:

»Svědecká spolehlivost byla vyzkoušena zajímavě během přednášky v policejní škole v New Yorku. Do přednášky dostavil se starší pán, který promluvil s přednášejícím několik slov a odešel. Po odchodu žádal přednášející, aby mu byl návětník popsán co do obleku, postavy a pod., a hlavně, v které ruce měl hůl. Ze 42 posluchačů se 17 domnívalo, že hůl měl v ruce levé, 22, že ji měl v ruce pravé a 3 se nedovedli rozhodnout; všichni ale tvrdili, že hůl byla barvy tmavé. Skutečnost byla však překvapující, návětník neměl hole vůbec.«

Útraty u nejv. správ. soudu. — Trestní řízení daňové.

Finanční Právník, III./3 z 30. listopadu 1937 uveřejňuje pojednání Dr. Vlad. Koska »K závaznosti judikatury nejv. správ. soudu«, v kterém pisatel reaguje živě na článek prvního presidenta nejv. spr. soudu Háchy v »Právní praksi«, II., 1, str. 7, a mimo jiné uvádí:

Je důležité, může-li být náhrada (útrat) uložena prohrávšimu stěžovateli, když žalovaný úřad ani nepodá odvodní spis, ani nevyšle zástupce k veřejnému líčení (jež bude ostatně teď konáno velmi zřídka), protože to obojí pokládá za zbytečné, což je a bude často. Podle pozn. 1 k §u 40 Háchova-Rádlova Komentáře k zákonu o n. s. s., 1. vyd., 1933, by to možné nebylo, protože k nákladům žalovaného úřadu náleží — kromě eventuelních kolků — jen náklady odvodního spisu a intervence při veřejném líčení. Ale správa má se stížností k n. s. s. náklady už od okamžiku, kdy stížnost dojde k žalovanému úřadu, totiž náklady spojené se studiem, vybavením a předložením stížnosti n. s. soudu, i když odvodní spis nepodá a při líčení neintervenuje, nehledíc ani k nákladům, spojeným s řízením dalším, když se spisy vrátí se zamítavým nálezem, bylo by se

tedy doporučovalo mluvit o nákladech způsobených podáním stížnosti (také § 40 c. p. ř. mluví o nákladech způsobených procesními akty). Protože však i sdělení správních spisů je součástí řízení (§ 26, odst. 1), máme za to, že uvedené výdaje náleží i podle stavu nyní platného také k nákladům účasti v řízení před n. s. s., neboť k sdělení spisů je třeba stížnost studovati, vybavit a předložit. Názor uvedený k cit. poznámce k §u 40 je podle jejího textu jen názorem jistého spisovatele. Tento názor vychází ostatně z dřívějšího znění zákona, kde se mluvílo o nákladech řízení provedeného před správním soudem. Nynější znění mluví však o nákladech účasti v řízení před n. s. s. Zdá se nám, že je nové znění širší; širší výklad alespoň připouští. Jednací řád o tomto pojmu ustanovení nemá. Hácha v uvedeném článku povzbudivě upozorňuje správu, že rakouský správní soud přisuzoval žalovaným úřadům na příklad náhradu nákladů na odvodní spisy a na účast při líčení a podobně. To by nasvědčovalo tomu, že tato náhrada není omezena na náklady odvodních spisů a účasti při líčení. Jinak by byla správa často nucena podávati odvodní spisy a účastnit se líčení jen proto, aby mohla býti stěžovateli uložena náhrada nákladů, tedy zbytečně. V civilních procesech se přiznávají na př. i náklady na studium procesních podání a pod.

Zajímavě je též pojednání »Z praxe«, v němž pisatel P-š upozorňuje na to, že nebude-li dodržena 45, resp. 60denní lhůta §u 213, odst. 2 zák. o přímých daních, má to za následek zproštění obviněného; kdyby se pokračovalo přesto v řízení, bylo by v tom spatřovati nezákonnost ve smyslu §u 7 zák. o nejv. s. s. Pokračování v řízení by bylo možné jen za podmínky obnovy. Pisatel dodává ovšem, že i tento výklad může býti sporný.

Z právní praxe.

Rozdíly mezi úpravou odpovědnosti za škody

dle autom. zák. č. 81/1935:

Dle § 45 ručí provozovatel za škodu způsobenou nejen na těle nebo na zdraví, nýbrž i na věcech.

dle železnič. zák. č. 86/1937:

Dle §u 196 ručí provozovatel jen za škodu způsobenou na těle (na zdraví). Škoda musila býti způsobena úkony nebo jevy při železniční